

Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Dato: 8. november 2007

Kontor: Forvaltningsjuridisk kt.

Sagsbeh.: ■■■

Fil-navn: vederlag/erstatning/selvst. erhvervsdrivende

Telefonreferat

Erstatning for dokumenteret tabt arbejdsfortjeneste til selvstændige erhvervsdrivende

■■■ Lemvig Kommune (■■■), har den 6. november 2007 rettet henvendelse til Indenrigs- og Sundhedsministeriet vedr. udbetaling af erstatning for dokumenteret tabt arbejdsfortjeneste til selvstændige erhvervsdrivende.

■■■ oplyste, at kommunen administrerer reglerne således, at de selvstændige som oftest leverer en revisorerklæring om årets resultat for den private virksomhed. Endvidere opgiver medlemmet et timetal for gennemsnitlig arbejdstid i virksomheden, hvorudfra kommunen så beregner en timepris, der bruges til at beregne den pågældendes tab og dermed erstatning i forbindelse med deltagelse i f.eks. et møde i kommunalbestyrelsen. Hun oplyste, at kommunen ind imellem har afvist et angivet timetal som usandsynligt. Hun havde to spørgsmål:

1. Har ministeriet et vejledende timetal for selvstændige erhvervsdrivende, som kommunen kan holde sig til?
2. Kan modtaget erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i det foregående år indgå i vurderingen af det pågældende års resultat til brug for beregningen af timesatsen for det nye år?

Efter drøftelse med PC har jeg den 8. november 2007 meddelt ■■■ følgende:

Ad 1. Det er en grundlæggende betingelse for at få udbetalt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, at der er lidt et tab i forbindelse med varetagelsen af det kommunale hverv.

Det er en ret for medlemmet at modtage erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, hvis medlemmet har valgt denne vederlagsform. Til gengæld for denne ret skal medlemmet kunne dokumentere sit tab.

Det er kommunalbestyrelsen, der afgør, om tabet kan anses for dokumenteret.

Jeg henviste til vederlagsvejledningen, pkt. 2.1.3.2., hvoraf fremgår, at for selvstændige erhvervsdrivende, vil det lidte tab ofte ikke umiddelbart give sig udtryk i reduceret indtjening, men tabet vil i stedet manifestere sig som et formuetab i selskabet. Dette har principielt ingen betydning for retten til

erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Kommunalbestyrelsen vil normalt kunne anse tabet for dokumenteret ved en erklæring fra den pågældende selvstændige erhvervsdrivende, forudsat at de foreliggende omstændigheder i øvrigt sandsynliggør, at det påståede tab er lidt.

Jeg understregede, at det må bero på en konkret vurdering i hver enkelt sag, hvilken dokumentation der kan kræves, og hvornår dokumentationskravet kan anses for opfyldt. Der må således udvises forsigtighed med helt faste modeller for, hvordan et tab beregnes. Jeg henviste i den forbindelse til den almindelige retsgrundsætning om forbud mod at sætte skøn under regel.

Ministeriet har ikke fastsat vejledende timetal for selvstændige erhvervsdrivende.

Jeg oplyste endvidere, at ministeriet ikke tidligere har taget stilling til lovligheden af en praksis, hvor selvstændige erhvervsdrivendes tab i forbindelse med deltagelse i f.eks. et møde beregnes efter en timesats, som er fremkommet ved at dividere sidste års resultat med et fastsat timetal. Der er heller ikke ved denne besvarelse taget stilling hertil. Spørgsmål om, hvorvidt kommunens praksis er lovlige, må rettes til tilsynet. Endvidere vejledte jeg hende om at drøfte spørgsmålet om dokumentation med kommunens revision.

Ad 2. Generelt udtalt, at erstatning for tabt arbejdsfortjeneste omfatter alle mistede økonomiske ydelser i forbindelse med fraværet. Det kan ikke afvises, at et beløb, som et medlem sidste år modtog i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, kan/skal indgå i vurderingen af den private virksomheds resultat og dermed i vurderingen af det følgende års lidt tab.

Forvaltningsjuridisk Kontor, den 8. november 2007.

/